

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

SSN Paweł Wiliński

w sprawie **K. M.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 21 kwietnia 2022 r.

wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania

zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 24 czerwca 2021 r., sygn. akt II AKa (...),

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P.

z dnia 7 grudnia 2020 r., sygn. akt III K (...),

postanowił:

1. oddalić wniosek;

2. na podstawie art. 639 k.p.k. obciążyć skazanego kosztami postępowania wznowieniowego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 7 grudnia 2020 r., sygn. akt III K (...), uznał K. M. za winnego tego, że w okresie od dnia 17 czerwca 2016 r. do dnia 21 czerwca 2016 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie w błąd T. S.A. co do podmiotu zawierającego w dniu 21 czerwca 2016 r. 56 umów o świadczenie usług

telekomunikacyjnych oraz co do danych podmiotu nabywającego w związku z zawartymi, a w/w umowami 56 telefonów komórkowych marki H. [...] oraz po uprzednim podrobieniu, w celu użycia za autentyczne, podpisów K. T. – prezesa F. sp. z o.o. z siedzibą w P. przy ul. P. – na dokumentach w postaci: wniosków o przeniesienie numeru abonenta do sieci T. z dnia 17 czerwca 2016 r., oświadczeń z dnia 17 czerwca 2016 r., pełnomocnictw z dnia 17 czerwca 2016 r., potwierdzeń danych do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych i umowy sprzedaży sprzętu z dnia 17 czerwca 2016 r. i dokumentu w postaci oświadczenia dla klienta biznesowego z dnia 2 czerwca 2016 r., doprowadził T. S.A. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 248.376,48 zł, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to wymierzył mu kary: 6 miesięcy pozbawienia wolności, 2 lat ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 25 godzin miesięcznie oraz grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, z ustaleniem jednej stawki na kwotę 25 zł. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego T. S.A. kwoty 248.376,48 zł, zastrzegając, że naprawienie szkody przez W. J. zwolni z tego obowiązku oskarżonego K. M..

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 24 czerwca 2021 r., sygn. akt II AKa (...), zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. Wyrok Sądu Apelacyjnego nie został zaskarżony kasacją.

Obecnie obrońca K. M., powołując się na „art. 540 § 1 ust. 2 lit. a i b k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. i art. 425 § 2 k.p.k.”, złożył wniosek o wznowienie postępowania w tej sprawie, uchylenie wyroków sądów obu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w P. Nadto na podstawie art. 546 k.p.k. wniósł o sprawdzenie okoliczności faktycznych w trybie art. 97 k.p.k. przez:

1. zwrócenie się przez Sąd do A., ul. M., P., będącego agentem pokrzywdzonego T. S.A., na okoliczność ustalenia, kto dokonał wobec A. koniecznego, niezbędnego i wymaganego potwierdzenia do zawarcia z pokrzywdzonym w dniu 21 czerwca 2016 r. 56 umów przez F. Sp. z o.o. w P. na usługi telekomunikacyjne,

2. zwrócenie się przez Sąd do A., będącego agentem pokrzywdzonego T. S.A., na okoliczność ustalenia w jakiej wysokości i kiedy została wypłacona na rzecz W. Sp. z o.o. przez A. prowizja tytułem zawarcia 56 umów z dnia 21 czerwca 2016 r. przez F. Sp. z o.o. w P.,

3. zwrócenie się do T. S.A., ul. M., W., celem ustalenia, czy aparaty telefoniczne stanowiące przedmiot zawartych umów, logowały się do sieci pokrzywdzonej spółki, a jeśli tak, to kiedy i gdzie.

Prokurator Prokuratury Krajowej w pisemnej odpowiedzi na wniosek wniósł o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Należało podzielić pogląd prokuratora o niezasadności wniosku. W pierwszej kolejności trzeba zauważyć, że z niejasnej przyczyny obrońca jako podstawę prawną swojego wystąpienia wskazał art. 540 § 1 ust. (powinno być: pkt) 2 lit. a i b k.p.k., najwyraźniej nie dostrzegając, że przepisy te dotyczą różnych sytuacji. W art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. jest mowa o przypadku, kiedy po wydaniu prawomocnego orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo jego czyn nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze. Z kolei w świetle art. 540 § 1 pkt 2 lit. b k.p.k. innym powodem wznowienia jest sytuacja, kiedy po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że oskarżonego skazano za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenia kary. Treść wniosku, chociaż niejednoznaczna, zdaje się sugerować, że obrońca uważa, iż zachodzi przesłanka wznowienia postępowania ujęta w art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., jednak nie sposób przyjąć, że wniosek przekonująco wykazuje, iż po wydaniu prawomocnego orzeczenia ujawniły się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo jego czyn nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze. W istocie w części motywacyjnej wniosku przedstawiono procedurę zawierania umów na świadczenie usług telekomunikacyjnych przez T. S.A. podmiotom instytucjonalnym przy udziale firm pośredniczących (firmy W. Sp. z o.o., A.) oraz omówiono, z przytoczeniem piśmiennictwa prawniczego i orzecznictwa Sądu Najwyższego, przesłanki

wznowienia na podstawie *propter nova*. Nie jest przy tym jasne, dlaczego zacytowano fragment postanowienia z dnia 20 października 2009 r., III KO 59/09, którego treść w żaden sposób nie wspiera przedmiotowego wniosku, jako że nawiązuje do sytuacji, kiedy autor wniosku przedstawił pismo („oświadczenie”) pochodzące od osoby przebywającej w USA, mające przekonywać, że wydany w sprawie wyrok nie jest prawidłowy. Można nawet uznać, że przytoczony fragment postanowienia podaje w wątpliwość zasadność wniosku obrońcy K. M., bowiem Sąd Najwyższy stwierdził w nim, że „nie jest rolą postępowania w przedmiocie wznowienia dopiero poszukiwanie nowych dowodów, a obowiązki związane z ich przedstawieniem – poza sferą objętą działaniem sądu z urzędu – ciążą przede wszystkim na podmiocie inicjującym to postępowanie”. Tymczasem Autor rozpatrywanego wniosku zamiast przedstawić nowe fakty lub dowody, wskazujące na niewinność skazanego, oczekuje, że dowodów mających prowadzić do podważenia prawomocnego wyroku, ma poszukiwać Sąd Najwyższy, poprzez zwrócenie się do dwóch podmiotów o udzielenie określonych informacji. Nasuwa się przy tym spostrzeżenie, że w istocie obrońca przekonuje, iż wyrok wydany wobec K. M. nie jest błędny w świetle ujawnionych po jego wydaniu nowych faktów lub dowodów (jak nadmieniono, takich faktów lub dowodów nie zaprezentowano), ale dlatego, że wadą zostało dotknięte prowadzone wobec skazanego postępowanie. Świadczy o tym fragment wniosku, w którym stwierdzono, że „w ramach postępowania przed Sądem Okręgowym oraz Sądem Apelacyjnym nie zostało zweryfikowane kto dokonał sprzedaży oraz na czyją rzecz telefonów zakupionych przy okazji zawieranych umów na usługi telekomunikacyjne. Każdy telefon posiada numer seryjny tzw. numer IMEI i na podstawie tego numeru operator T. jest w stanie zweryfikować każdy zalogowany do sieci numer IMEI”. W nawiązaniu do tego można zauważyć, że wiedza na ten temat była dostępna w toku postępowania, a oskarżony posiadał obrońcę, który mógł złożyć wniosek o przeprowadzenie określonych dowodów. Niezależnie od tego nasuwa się pytanie, na które we wniosku brak odpowiedzi, mianowicie dlaczego obrońca uważa, że uzyskanie postulowanych informacji prowadziłyby do podważenia wyroku skazującego. Wszak K. M. został skazany dlatego, że ustalono, iż wspólnie z inną osobą wprowadził w błąd T. S.A co do określonych okoliczności i doprowadził ten

podmiot do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 248.376,48 zł, nadto podrobił podpisy określonej osoby na kilku dokumentach. W tym względzie, niezależnie od zeznań występującego w procesie w charakterze świadka W. J., który przedstawił istotę i szczegóły przestępczego działania swojego i K. M., znacząca była opinia biegłego grafologa, wskazująca na sprawstwo skazanego. W apelacji obrońca nie negował, że skazany dokonał sprzedaży wyłudzonych od T. telefonów, natomiast przekonywał, że działał on w przekonaniu, iż „wykonuje czynności objęte standardową procedurą firmową”, „w błędnym przekonaniu, iż sprzedaż telefonów nie jest czynem niedozwolonym oraz bezprawnym”, tj. bez zamiaru popełnienia przestępstwa. W takim razie nie wiadomo, dlaczego przeciwne w tym względzie ustalenia poczynione przez Sąd pierwszej instancji i zaaprobowane przez Sąd odwoławczy, miałyby zostać podważone informacjami, których uzyskanie od A. oraz od T. S.A. obrońca skazanego uznaje za celowe.

Mając powyższe na uwadze, w szczególności fakt, że twierdzenie autora wniosku, iż „nie ulega wątpliwości, że powyżej wskazane dowody i fakty nie były przedmiotem rozważań sądów w postępowaniu rozpoznawczym i apelacyjnym. Poza tym dowody te bez wątpienia wskazują, że wskazany wyrok wobec K. M. może być błędny”, jest niezrozumiałe w sytuacji, gdy obrońca żadnych nowych dowodów i faktów nie przedstawił, jedynie postulował pozyskanie informacji, których wymowa byłaby obojętna dla poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, Sąd Najwyższy przedmiotowy wniosek oddalił. Zgodnie z art. 639 zd. drugie k.p.k. skutkowało to obciążeniem skazanego kosztami postępowania wznowieniowego, z których opłata od wniosku została już uiszczona.